

§. 149. *Товій са връща при родителитѣ си.*

Като са свършихъ петнайсетѣ дни, Рагуиль искаше да има Товія още нѣколко време при себе си. Но той му рече: моля ти са испроводи ма единъ часъ напрѣдъ, защото родителитѣ ми трѣба да сѣ въ голѣмо безпокойство за мене. — И тъй испроводенъ отъ тестя си тръгна да си иде при родителитѣ си. На пътятъ ангелътъ му рече: „Щомъ влѣзешъ въ бащинѣтъ си домъ, поклони са Господу и като пригърнешъ баща си помажи му очитѣ съ жлъчката на рыба-та която пазишъ, и тозъ часъ ще му оздравѣтъ очитѣ за да гледа радостно на тебе и на небето.“ (Тов. 7.—8. 1а. 6—7.).

§. 150. *Товій стига при родителитѣ си.*

Когато Товій приближаваше до градътъ майка му, споредъ обычайтъ си сѣдѣше на единъ хълмъ отъ дѣто можѣше да гледа на далечъ. Видѣ го слѣдователно като са зададе отъ далечъ и като са затече изъ вѣсти на мъжа си. Тогази и кучето, което го бѣ послѣдовало въ странствието му, затече са напрѣдъ и като вѣстникъ махаше съ опашката си и са вмилкваше на господарѣтъ си. Старецътъ като скочи, помъчи са да са затече и, като са пнѣше, водимъ отъ единъ слуга, посрѣщна сына си и го цалунъ. Отъ радостъ и двамата наченѣхъ да ронѣтъ сълзи. (Тов. 1а. 1—10—.).

§. 151. *Товитъ добыва свѣтлината на очитѣ си.*

Като принесохъ благодареніе на Бога и двамата, Товій намаза съ жлъчката очитѣ на баща си, и подиръ половинъ часъ наченъ да излѣзва отъ очитѣ му